

Mál nr. 148/2023**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila: V1 og V2****Heiti váttryggingar: Starfsörorkutrygging.****Tilkynningarfrestur.****Gögn.**

1. Málskot mótttekið 24. apríl 2023, ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V dags. 26. maí 2023
3. Bréf lögmanns M dags. 14. júní 2023.
4. Tölvupóstur V dags. 15. júní 2023.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M var váttryggður með svokallaðri starfsörorkutryggingu V1 þegar á árinu 2020. Af sömu gögnum verður ekki annað ráðið en að váttryggingamiðlunin V2 dreifi váttryggingum fyrir V1 og hafi komið á umræddri váttryggingu. Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að V2 komi fram fyrir hönd V1 gagnvart viðskiptavinum héraendis almennt en V2 er tilgreint sem miðlari í texta váttryggingarskilmála og sem útgefandi váttryggingarskírteinis.

Í lækisfræðilegum gögnum málsins kemur fram að M greinist með slitna sín í „...supraspinatus og merki um impingement...“ í febrúar 2021 sem hann rekur til atvika á árinu 2020 og ályktun lækis í vottorði frá 24. mars 2023 er að álagstengdir verkir og viðvarandi hreyfiskerðing í hægri öxl í kjölfar rofs á supraspinatus sin séu afleiðingar af vinnuslysi í september 2020.

Í málskoti kemur fram að upplýsingar liggi fyrir frá V2 um að M hafi haft samband við V2 símleiðis 17. febrúar 2021 um hvernig ætti að tilkynna slys og hafi í kjölfarið fengið sent sérstakt eyðublað í tölvupósti. Hinn 12. apríl 2022 var tilkynnt um hagsmunagæslu af hálfu lögmanns M til V2 vegna slyss M. Í kjölfarið hafnaði V bótaskyldu og vísaði til þess að tilkynning M um líkamstjón hefði borist of seint í skilningi 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 (hér eftir vsl.) og miðað það við tímamarkið þegar lögmaður hefur samband í apríl 2022.

M telur að tilkynning um líkamstjón hans hafi borist með fullnægjandi hætti í skilningi 1. mgr. 124. gr. vsl. þegar M hafði sambandi við V2 símleiðis í febrúar 2021. M vísar til orðalags ákvæðisins sem og breytingu sem gerð var á ákvæðinu með 4. gr. laga nr. 15/2015. M vísar til þess að ekki séu gerðar kröfur um form eða efni tjónstilkynninga sem þessara til að rjúfa þann frest sem tilgreindur er í ákvæðinu, tilkynningin þurfi einungis að upplýsa hver váttryggingartaki sé, um hvers konar váttryggingu sé að ræða og hver váttryggingaratburðurinn sé. M bendir á að allt þetta hafi komið fram í umræddu símtali M við starfsmann V2 í símtali í febrúar 2021.

V2 hefur hafnað bótaskyldu og telur að það sé ekki hægt að líta svo á að símtal geti talist krafa um bætur í skilningi 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga þar sem ekki hafi verið upplýst um hvenær slys hefði orðið, hvernig það hefði gerst eða hverjar afleiðingar þess hafi verið. V2 telur auk þessa að símtalið geti ekki talist tilkynning um váttryggingaratburð með öðrum hætti í skilningi sama ákvæðis. Einnig vísar V2 til lögskýringargagna þegar núverandi orðalag 1. mgr. 124. gr. vsl. var breytt árið 2015 og ályktar að tilgangur orðalags breytinga sé takmarkaður við að tilkynning vinnuveitanda um váttryggingaratburð jafngildi tilkynningu váttryggð. Einnig vísar V2 til váttryggingarskilmála um að allar bótakröfur þurfi að berast innan árs frá því að kringumstæður bótakröfunnar koma upp. Til viðbótar bendir V2 á að M hafi ekki farið að fyrirmælum lækna sem mæltu með aðgerð og hafi því ekki fylgt kvöðum váttryggingarskilmála og geti það haft neikvæð áhrif á bótakröfuna.

Í viðbótarathugasemdum lögmanns M frá 14. júní 2023 er áréttað að enginn ágreiningur sé um að M hafi sannanlega tilkynnt um váttryggingaratburð með símtali innan árs frá slysi. Einnig er vísað til þess að í lögskýringargögnum komi fram í frumvarpi til breytinga á lögum um váttryggingarsamninga að úrskurðarnefnd í váttryggingamálum hafi túlkað orðalag greinarinnar þannig að tilkynning lögreglu um váttryggingaratburð sem borist hafi váttryggingafélagi jafngildi kröfu í skilningi ákvæðisins. M telur með vísan til þessa að símhringingin dugi sem nægileg tilkynning.

Í viðbótarathugasemdum lögmanns V2 kemur fram sú afstaða að það sé fráleitt að líta svo á að símtal M til V1 geti talist krafa um bætur eða tilkynning um váttryggingaratburð í skilningi 1. mgr. 124. gr. vsl.

Munur sé á símtali og lögregluskýrslu og M hafi fengið skýr skilaboð um að hann þyrfti að skila inn sérstöðu eyðublaði sem tjonstilkynningu. Því hafi M ekki sinnt og hafi tjonstilkynning ekki borist fyrir en tæpum tveimur árum eftir slysdag og V2 gæti ekki gert ráð fyrir því að tjonnið hefði verið tilkynnt fyrir en þá.

Álit.

Í málinu hverfist ágreiningur aðila um hvort líkamstjón M hafi verið tilkynnt innan árs frá því M vissi um þau atvik sem krafa hans um bætur er reist á í skilningi 1. mgr. 124. gr. vsl. en þar segir orðrétt: „Sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu með eða án uppsagnarréttar glatar þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um vátryggingaratburð með öðrum hætti.“

Ekki verður ráðið af orðalagi ofangreinds ákvæðis að gerðar séu kröfur um form tilkynningar eða efni hennar, annað en að tilkynna á um „kröfu“ vátryggðs eða að tilkynning um vátryggingaratburð berist „með öðrum hætti“. Í lögskýringargögnum sem fylgja frumvarpi til laga um vátryggingarsamninga eða breytingu á þeim með lögum nr. 15/2015 má heldur ekki sjá að fjallað sé sérstaklega um form eða eftir atvikum efni kröfu eða tilkynningar. Nefndri breytingu á lögnum var skv. lögskýringargögnum ætlað að taka af tvímæli um að litið væri á tilkynningar vinnuveitenda sem tilkynningar vátryggðra en orðalag ákvæðisins eftir breytingar er ekki einskorðað við það heldur vísar það til hvers kyns tilkynninga um vátryggingaratburð sem berst vátryggingarfélagi með öðrum hætti. Er þessi túlkun einnig í samræmi við úrskurði nefndarinnar í málum nr. 191/2017 og 408/2017.

Í þessu máli er óumdeilt að M hringdi í vátryggingamiðlunina V1 og gaf upplýsingar um líkamstjón sitt frá því í september 2020 og mögulega aðgerð sem þyrfti að framkvæma vegna þess. Í vátryggingarskilmálum vátryggingar M hjá V2 er vátryggingamiðlunin V1 nefnd sem tengiliður vátryggðs og verður að líta svo á að tilkynningar til vátryggingamiðlunar jafngildi tilkynningum til vátryggingafélagsins V2.

Í núgildandi lögum um dreifingu vátrygginga nr. 62/2019 er í 32. gr. fjallað um að dreifingaraðili vátrygginga skuli starfa á heiðarlegan, sanngjarnan og faglegan hátt í samræmi við eðlilega og heilbrigða viðskiptahætti og venjur á vátryggingamarkaði og með hag neytenda fyrir augum, sbr. 4. gr. reglna um eðlilega og heilbrigða viðskiptahætti, samskipti við viðskiptavini og meðhöndlun kvartana nr. 353/2022 sem birtar eru í B-deild Stjórnartíðinda. Verður að telja það til eðlilegra og heilbrigðra viðskiptahátta og venjur á vátryggingamarkaði að upplýsingar sem vátryggður veitir í tengslum við viðskiptasamband hans við dreifingaraðila, f.h. erlends vátryggingafélags eins og V2, séu skráðar þegar þær upplýsingar berast. Ekki er annað að sjá í gögnum málsins en að vátryggingamiðlunin V1 hafi sannanlega fengið upplýsingar um líkamstjón M í símtali í febrúar 2021 og það nægar upplýsingar til þess að hægt væri að skrá vátryggingaratburð, þó eftir atvikum þyrfti frekari gögn til að taka endanlega afstöðu til þess að M ætti bótarétt úr vátryggingunni á þeim tímapunkti. V. Verður því ekki fallist á að M hafi glatað rétti sínum til bóta skv. vátryggingu sinni hjá V2 með vísan til 1. mgr. 124. gr. vsl. Í 3. gr. vsl. segir að óheimilt sé, nema annað sé tekið fram, að víkja frá ákvæðum laganna með samningi ef það leiðir til lakari stöðu þess sem öðlast kröfu á hendur félaginu samkvæmt vátryggingarsamningi. Undantekning er gerð varðandi skaðatryggingar í 2. mgr. 3. gr. en ekki varðandi persónutryggingar. Ákvæði í vátryggingarskilmálum um aðra tjonstilkynningarfresti hafa því ekki þýðingu við afgreiðslu málsins.

Í þeim læknisfræðilegu gögnum sem liggja fyrir í málinu virðist ljóst að M hlaut líkamstjón á gildistíma vátryggingar sinnar hjá V2 og telst atvikið bótaskyld í skilningi þeirra vátryggingarskilmála sem liggja fyrir þannig að meta þurfi þær afleiðingar. Ekki liggja fyrir næg gögn til þess að taka afstöðu til orsakatengsla vegna varanlegra afleiðinga og möguleg áhrif háttsemi M varðandi endurhæfingu eða aðgerðir vegna líkamstjónsins og verður því ekki tekin afstaða til nákvæmrar bótafjárhæðar þó bótaskylda sé fyrir hendi.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta hjá V2 að því marki sem sýnt er fram á afleiðingar líkamstjóns hans.

Þóra Hallgrímsdóttir

Reykjavík, 7. júlí 2023.
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir